

Nekričal. Pokojne dýchal, ústa mal otvorené. Máčal ho dážď: vnikal mu do očí, stekal po šiji, po celom chrbte pod vojenským oblečením. Cítil tisícky malých rezov od ostrých hrotov, čo mu vnikali do tela, trhali ho milimeter po milimetri. Krk, líca, ramená a brud' mu sťahoval kovový ostnatý drôt. Pod jedným hrotom, ktorý sa mu dotýkal krčnej tepny, si cítil pulz. Spleť ocelových pozinkovaných hrotov vytvárala hrozivé väzenie.

Nehybne sledoval, ako zostupujú z kopca. Ako kráčajú k nemu. Je obdivuhodné, do akej miery môže mať človek v takej chvíli jasné myšlienky. Tak ako keď bol so svojimi mužmi v Afganistane či v konžskom lese obkľúčený početnejšími, nadrogovanými a na smrť pripravenými nepriateľmi. Tí, čo sa približovali, neboli ani nadrogovaní, ani odhodlaní zomrieť, to zomierala ich civilizácia. Tá, ktorú po celý svoj život bránil. Vedel, že sa ocitol na zlej strane dejín, no v tej chvíli to nebolo nijako dôležité. Treba povedať, že osud mal vo svojich rukách: cítil ostré hroty, čo sa mu ponárali do dlaní, kvapkala mu z nich krv... Stačilo by silno potiahnuť a všetko by bolo skončené. Na čo myslel v tej chvíli? Pomyslel si, že táto doba mu už v nijakom prípade nepatrí...

SPLN MESIACA

Spln mesiaca. Ako v tých filmoch zo skupiny Z, ktoré obľuboval. Príbehy so zombiami alebo s upírmi. Tu neboli upíri. Ani zombie. Bolo tu čosi oveľa horšie. Bolo to za ním, neďaleko. Niekde v lese.

Pod tou koženou vecou sa mu zle dýchalo.

Stačil zazrieť ich tváre, keď ho vyťahovali z kufra auta. Oči mu klipkali, oslepila ho žiara fakiel a majákov. Iba na okamih, nič viac. No stačilo to, aby pochopil. Svetlo v ich očiach mu naznačilo, že to nie je hra. No ak by aj bola, táto hra by bola... *smrteľná*.

Nechali mu istý náskok. V lese bolo prítmie. Povedal si, že ešte má šancu. Kdeže.

Netušil, kde sa nachádza. Vážnili ho na mieste, kde bolo cítiť kónský trus, zvieratá, kožu, kde za dverami cinkali kovové predmety, kde počul erdžanie koní a tlmený dupot kopýt. Taký hluk poznal iba z televízie. V živote nevidel jediného koňa.

Potom ho zatvorili v kufri veľkého auta, ktoré páchlo novotou. A viezli ho asi hodinu, možno aj dve. Kým ho vyložili uprostred lesa.

Les pokrýval kopce, noc zahaľovala les, strach mu zastieral myšlienky. Jeho strach mal aj zvuk – jeho vydeseného dychu a bijúceho srdca –, mal aj pach – jeho potu a tej páchnucej veci na jeho hlave – a mal aj farbu – čiernu, temnotu lesa, černotu duše tých mužov, čerň vlastnej kože.

Bežať... Skákať, liezť, padať, ísť ďalej...

Na konci s dychom sa zachytával trčiacich konárov, prechádzal cez potoky bublajúce pod napadaným lístím, v tme sa potkýnal o korene či skaly. Ešte si nevyvrtol členok, ale tomu sa nemohol vyhnúť. Tá vec, čo mu dali na hlavu, ho zadúšala a nedarilo sa mu stiahnuť si ju pre remeň upevnený pod bradou. A nemala ani otvor na ústa. Všade pod tým to páchlo zverou, vývratkami. Klipkal očami pre kvapky potu, čo ho pálili na rohovke. Nohy mu oťažievali a navyše mu pod rebrami vystreľovala pichľavá bolesť. Nebol zvyknutý bežať. A už vôbec nie uprostred lesa. Poznal iba svoje mesto, svoje schodištia, svoje spojovacie chodby. Potil sa ako prasa. Hoci bol nahý. Semenníky sa mu pohojdávali medzi stehnami, bežal čoraz nešikovnejšie, chodidlá aj kolená mal doráňané od kameňov. V tej ľadovej noci na konci októbra mu malo byť zima. No od behu a stresu mu vrela krv, kým v popolavom svite mesiaca sa mu nad tou vecou na hlave vznášal opar.

Odrazu cez diery v tej koženej veci zazrel pomedzi dva múry vysokých tmavých stromov akési ohromujúce veľké svetlo, akúsi guľu matného svetla, ktorá žiarila na nočnej oblohe ako silný reflektor. To dúhové halo ho mohlo viesť. Vrátila sa mu nádej. Nezmyselná. Mohol tam niekto byť, nejaký dom... *pomoc...*

Znovu počul za sebou mužské hlasy, dolu pod svahom, v tme, odkiaľ prišiel on. Zmocnila sa ho hrôza. Bolo mu až na vracanie. Zrýchlil, no vo svaloch sa mu nazhromaždila kyselina mliečna a to ho spomaľovalo. Modlil sa, aby nedostal kľč – nie teraz! V teplotách sa mu búrila krv. Hemoglobín, leukocyty, lymfocyty. Krv, to bol život.

A on chcel žiť. Miloval život.

2.30 nadržanom. Šiel autom po malej a čoraz užšej ceste, ktorá raz stúpala a inokedy klesala v kopcoch Ariège, ďaleko na juh od tou-

louskej aglomerácie. Ponárala sa do lesa. Potom z neho vyšla popri lúkach a osamotených farmách. Nato sa doň opäť ponorila.

Bola tmavá noc. Rozvidnieť sa malo až o niekoľko hodín.

Skončil službu v nemocnici a vracal sa domov. Keď príde, žena a chlapi budú spať, a keď sa zobudia, iba on bude spať spánkom spravodlivých. *Spravodlivých?* To sa len uvidí. S rukami na volante si ovoňal golier na košeli. Bola to rovnaká vôňa ako ženina, ale používala jej priveľa.

Zatiaľ čo zdolával zákruty, defilovala pred ním noc a les, čierne ako hriech. Bol na ceste sám. To lesné divadlo a reŕaziace sa zákruty vo svetle reflektorov mali v sebe čosi nebezpečne hypnotické.

Ponáhlal sa domov. Oči mu začínali klipkať. *O takú štvrthodinku budeš vo svojej posteli.* Naširoko otvoril oči, potriasol hlavou, pohýbal čelustami a zvýšil hlasitosť. Dom Christine bol od jeho domu vzdialený iba dvadsať kilometrov, no pustil si hudbu, aby nezaspal. Staré kúsky ako Traveling Wilburys, Dylan, Harrison, Tom Petty, Roy Orbison a Jeff Lynne: dobrý zvuk, keď ešte nebol nasýtený elektronikou a sfušovaný sotva pubertálnymi dídžejmi.

Noc v nemocnici bola dlhá, no posledné dve hodiny v náručí Christine mu poskytli príjemné a vyčerpávajúce osvieženie.

Spoznal ju na tinderi. Táto aplikácia mu opakovane umožňovala stretávať sa, na druhej strane mu však prinášala pocit previnenia a pošpinenia. Ako to šlo dohromady? Aký zmysel mali všetky tie „swipy“ a „matche“? Usídlil sa v ňom nevyrazný kritický hlas, ktorý mu vravel, že porno a miesta stretávania, ľubostné vzťahy – v každom prípade tie jeho – sa čoraz viac podobajú na trh so zvieratami.

Už nie sme len tí, čo konzumujú, už sme konzumované produkty, pomyslel si. *Konzumovateľné a potom odhodené...*

Vedel, že takéto úvahy – ako aj tie o hudbe – znamenali, že *starne*. Hoci mal iba štyridsať rokov, rozmýšľal už ako starý, ako jeho ro-

BERNARD MINIER

dičia – nech odpočívajú v pokoji. To mu ustavične opakovala žena aj deti. Len Christine vedela pozdvihnúť jeho ego, vravela mu, že má famózne telo na chlapa v jeho...

Doriti! Z lesa sa čosi vynorilo a skočilo na cestu pred ním.

Jeleň! Skurvený jeleň! Zahrešil. Prineskoro zbadal majestátne parohy zvierata, čo sa vrhlo pred reflektory auta. Nadvihol sa a skočil na brzdu, ale zrážke zabrániť nemohol. V poslednej chvíli, tesne pred nárazom, sa jeleň naňho pozrel. Vo svetle reflektorov uvidel vydesené, takmer ľudské oči.

Náraz bol strašný.

Celé vozidlo sa otriaslo, keď sa mu napokon za piskotu pneumatík a drania gúm na asfalte podarilo zabrzdiť. Telo veľkého zvierata najprv skončilo na kapote pred predným sklom a potom spadlo na cestu.

Hneď otvoril dvere a vystúpil. Všimol si pokrčenú kapotu, a keď prešiel ďalej, uvidel vo svetle na asfalte ležiacu masu a za ňou obrovský tmavý tieň.

Otvoril ústa, nemohol sa nadýchnuť. Zrenice sa mu rozšírili. Bol si istý, že na ten obraz nikdy nezabudne.

Pretože na ceste neležalo zviera: bol to nejaký muž.

PONDELOK

1

Noc. Les. Svetlá. Nad nimi mesiac. Osvetlené stromy. Množstvo stromov. A veľmi málo domov. Len sem-tam nejaká farma. Izolovaná. Opustená. Vytiahli ich z postele o štvrtj nadržanom.

– Je to tu zelené, – poznamenala Samira.

Nikto iný sa neozval. Servaza práve vytrhli zo zlého sna, v ktorom večeral v spoločnosti všetkých, čo počas jeho života ako policajta zomreli. Vtom zavibroval telefón na nočnom stolíku. Bol to Chabrilac, nový šéf súdnej polície. Prokurátor z Foix zavolał uprostred noci službe na prokuratúre v Toulouse a tá zavolała šéfovi polície pre podozrivú smrť na cestách pri Ariège. Mladého muža zrazilo auto o 2.30 nadržanom. Zjavne vybehol z lesa pred vozidlo a šofér nemohol nič urobiť.

– Nehoda na ceste? – ozval sa ohromený Servaz, ktorý sa ešte celkom neprebral, a pozrel sa na hodinky.

– Mal na sebe jeleniu hlavu... bol zranený a máme všetky dôvody domnievať sa, že... hm... pred niečím utekal... *alebo skôr pred niekým...*

Servaz sa vzápätí dokonale prebral.

– Nehoda na ceste? – neveriacky opakovala Samira, keď jej o päť minút neskôr zavolał.

– Nehoda? – o chvíľu nato zašepkal Vincent, aby nezobudil Charlène.

Samira Cheungová a Vincent Espérandieu: dva najlepšie prvky jeho vyšetrovacej skupiny. Zo začiatku mal problém s ich prijatím. Samira sa podobala na vynervovanú predstaviteľku gotickej subkultúry a Vincent zas vyzeral ako priveľmi afektovaný mladík. Po ich príchode sa Servaz stretol s celým radom viac či menej homofóbnych alebo sexistických podozrení, klebiet a urážlivých žartov. Zarázil to. A zveroval jednému aj druhému čoraz väčšiu zodpovednosť. Vedel spoznať dobrého vyšetrovateľa. Samira a Vincent sa dostali do jeho skupiny pred dvanástimi rokmi. Odvtedy už pretieklo veľa vody. Vzal termosku s kávou, ktorú mu zozadu podala Samira. Nalial si z nej do svojho hrnčeka. Spustil okienko, potom aj rúško a upil si hlt, kým Vincent šoféroval. Naklonil sa a pozrel cez predné sklo na nočnú oblohu. Smial sa na nich okrúhly mesiac v splne.

Keď asi sto metrov pred sebou zazreli svetlá majákov lemujúce vysoké stromy, spomalili. Vincent zabrzdil. Servaza prekvapil počet vozidiel. Za žltými páskami uvidel postavy. Veľmi silné svetlá a akýsi stan. Ten v prítmí vystupoval jasnejšie. Zastali na trávinatej krajnici.

– Nie sme tu prví, – skonštatoval Espérandieu s rukami na volante, – vyzerať to ako špička u polišov.

– Čo tu hľadajú? – spýtala sa Samira a nahla sa medzi sedadlá.

– Obrátia sa na nás alebo to dajú žandárom?

– V každom prípade sa len zriedka vidí toľko ľudí pri obyčajnej dopravnej nehode, – povedal Vincent.

Keď vystúpili, obloha sa zatiahla a mesiac zmizol. Vykročili k deliacej páske a nad očami si pridržiavali ruku, aby ich neoslepovala žiara majákov. Servaz si pomyslel, že život je ako tie majáky: svetlo medzi dvoma večnosťami noci. Zsvietil iba na chvíľu a potom zhasne. A jediné, čo zostane, je spomienka na to svetlo. Aj on napokon zhasne.

Všimol si, že žandári, ktorí prišli prví, pracujú rýchlo a zodpovedne. Priestor rozdelili na tri zóny, ktorých neviditeľné hranice označovala prítomnosť rôznych odborníkov: v 1. zóne bolo miesto vlastnej nehody, auto tam skúmali technici v bielych kombinézach, 2. zóna bola v lese, odkiaľ nepochybne mladý muž prišiel, tú prečesávali ďalší muži v kombinézach ako astronauti a v 3. zóne bokom sa zhromaždil zvyšok odborníkov a úradníkov.

Uvedomil si, že 1. zónu už zrejme znečistil zásah záchranárov. Takže sa už vlastne nedalo hovoriť o mieste činu. To podstatné bolo inde: *v lese*. Kde mladého muža prenasledovali, naháňali, ak to tak bolo.

Nech už to bolo akokoľvek, urobili to vo veľkom, s tým stanom, reflektormi, nezvyčajným počtom technikov a vyšších hodností... Cítil, ako mu v žilách stúpa adrenalin, ako v ňom rastie zvedavosť: *tu sa niečo stalo*. Toľko osôb by bezdôvodne nevytiahli z postele.

Kým kráčal ku skupine žandárov a úradníkov, vo svetle majákov spoznal medzi postavami nového prokurátora v Toulouse Guillaume Drecourta, predtým na poste v Besançone. Ten nedávno miestnemu novinárovi povedal, že v mladosti váhal medzi štúdiom práva a budúcnosťou športového kouča. A že teda má tímového ducha. No ešte sa len uvidí, či sa ten *športový duch* rozšíri aj na políciu.

Prokurátor na nich hľadel s neskrývaným záujmom, keď sa k nemu približovali. Sivé oči. Prenikavé. Nad rúskom okrúhle okuliare.

– Veliteľ, – povedal.

– Pán prokurátor.

– Pán prokurátor, – povedal aj žandársky dôstojník vedľa nich, – už sme začali zisťovanie, čakáme na vaše rozhodnutie...

Prokurátor si premeral dôstojníka, potom Servaza.

– Veliteľ, – povedal, – hovorili o vás a o vašej skupine.

– Toto sú kapitán Espérandieu a poručička Cheungová, – odpovedal Martin. – Môžeme vidieť miesto?

Obrátili sa k žandárskemu dôstojníkovi, ktorý ukázal na krajinu pri poškodenom aute.

– Chlapec vybehol z lesa, tam, – povedal cez rúško. – Vodič, – žandársky dôstojník ukazoval na muža, ktorý pil z hrnčeka pariacu sa kávu a sedel pod rozsvieteným stanom na skladacej stoličke, – nestačil zastaviť. Zrazil ho a telo odhodilo na cestu. Zrazený mal... *blavu jeleňa*, na šiji uzavretú zipsom a pod bradou upevnenú remeňom.

Servaz sa zachvel.

– Hlavu jeleňa? A kde je? – chcel vedieť.

– Záchranári mu ju museli zložiť, keď sa ho pokúšali oživiť. Určite ju tým kontaminovali. Zapečatili ju. Ešte je tam, v stane. Záchranári aj hojne pošliapali prvú zónu.

Naozajstné stavenisko, pomyslel si Servaz, keď sa poobzeral okolo seba. Znovu ho prekvapil rozsah zásahu poriadkových síl. Určite vzali odtlačky a DNA záchranárom, aby ich neskôr vylúčili zo stôp pozbieraných v prvej a druhej zóne.

– Keď ten chlapec vybehol pred reflektory auta, vodič si najprv myslel, že ide o zviera. Je z toho v šoku, – pokračoval dôstojník.

– Čo robil na ceste o takom čase?

– Mal službu v nemocnici. Vracal sa domov...

– Povedali mi, že ten chlapec utekal... Vieme, pred čím?

– Uvidíte... – povedal žandár. – V každom prípade to je... hmm... *citlivá záležitosť*.

– Ach áno? A prečo?

– Uvidíte... – opakoval.

Servaz si predstavil tú scénu. Noc. Svetlá. Les. Postava s hlavou jeleňa skočí pred auto ako nejaké bájne stvorenie, vodič sa jej nestihne vyhnúť. No je tým zjavením prekvapený, fascinovaný a zhrozený. Servaza striaslo. Odrazu mal chuť zapáliť si. Z vrecka kabáta vytiahol škatuľku, no spomenul si, že má rúško. Doba vírusu. Tres-

tajúca, smrtonosná, očisťujúca, ktorá našla svoj symbol v rúšku. Priloženom ako náhubok, ako spoznávací znak umlčanej a prehygienizovanej spoločnosti, no aj stratenej a uštvanej...

– Pán prokurátor, čo urobíme? – naliehal predstaviteľ žandárov. – Čas beží. Moja služba je pripravená...

– Keďže ste tu boli prví a už ste získali svedectvo vodiča, predávam vám vyšetrovanie samotnej cestnej nehody, – odvetil prokurátor. – Na druhej strane oficiálne poverujem skupinu veliteľa Servaza vyšetrovaním všetkého, čo sa týka páchatel'ov prípadného únosu, neoprávneného väznenia, mučenia a pokusu o zabitie tohto mladíka – keď zistia jeho identitu. Otvorím súdne vyšetrovanie. Spolieham sa na vás, že budete pracovať s porozumením.

Servaz si všimol, že pohľad žandárskeho dôstojníka stvrdol.

– Vincent, – povedal, – pozri si register zločincov a presvedč sa, či zabezpečili fotografie všetkých stôp. Samira, ty budeš mať na starosti súdne procedúry. Pozbieraš zapečatené veci, zostavíš album fotografií z miesta činu, skontroluješ, či je protokol nenapadnuteľný.

– Bude, – ozval sa dôstojník. – Moji ľudia nemajú vo zvyku odflákať zisťovanie, veliteľ.

– Tomu verím, – odvetil diplomaticky Servaz.

Pozrel sa na auto po nehode. Nieкто pred ním čupel. Nieкто, koho poznal: doktorka Fatiha Djellaliová. Súdna lekárka z Univerzitetnej nemocnice v Toulouse. Profesionálka do špiku kostí. Kompetentná. Oddaná. Dobrá správa...

Vyhrnul si golier na kabáte. Ochladilo sa až blízko k nule. Čoskoro bude november. Mesiac zomrelých a chryzantém. Začiatok sezónnej depresie.

Skôr ako vstúpil do prvej zóny, obliekol si kombinézu, natiahol rukavice aj návleky na obuv a vykročil k lekárke. Prižmúril oči: svietiace reflektory vozidiel ho oslepovali, no už začal rozoznávať de-

taily. Nahé telo ležalo na kraji na asfalte. Doktorka Djellaliová sa nad ním skláňala a prezerala mu chrbát pomocou toho, čo už Servaz u nej videl – potápačskej lampy. Tá bola nepriepustná, veľmi silná a voľne použiteľná. Vtom pochopil, prečo mu žandár povedal, že ide o citlivú záležitosť. Nebola to len hra svetla a tieňa, nie: *ten mladý muž mal čiernu pokožku.*

– Ahoj, – pozdravil.

– Ahoj, Martin.

Ani nezdvihla hlavu, robila si svoju prácu. Takmer začali spolu chodiť, krátko predtým ako sa Servaz stretol s Leou. Vtedy váhal. Fatiha Djellaliová bola veľmi príťažlivá a veľmi príjemná žena. No zároveň bola aj „Bohyňou mŕtvych“, ako ju prezývali niektorí policajti. Pohybovala sa v ich prostredí. Tak ako on si prinášala domov obrázky. Nebol si istý, či prežívať s touto ženou každodenné starosti by bolo tým najlepším spôsobom, ako bojovať s vlastnými fantómami a držať ich ďaleko od seba. A potom do jeho života vstúpila Lea, s tou jej veselosťou, energiou, ľudskosťou a priamočiarosťou, a všetkých zmierila.*

– Čo si o tom myslíš? – spýtal sa.

– Už teraz by som povedala, že sa zabil, keď dopadol na zem. No pred tým, ako spadol na asfalt, ho zrazilo auto: na kapote a na prednom skle je krv. A má doničené nohy, musel dlho bežať v lese.

Prižmúril oči, keď sa pozrel do svetiel auta. Potom sústredil pozornosť na chlapcove ruky, na ktoré lekárka navliekla priesvitné vrecká.

– Už niekto vzal odtlačky?

Potriasla hlavou.

* Pozri *Sestry* (Lindeni, 2019) a *Údolie* (Lindeni, 2020).

– Ešte nie. Kým neprezriem brušká prstov a nechty, nesmie sa urobiť nijaký odber – ani tá najmenšia operácia, čo by vyvolala náhodnú kontamináciu.

Poznal jej prísnosť a neústupnosť vo svojej veci.

– Odtlačky budeme určite potrebovať na jeho identifikáciu, ak sa nenájde jeho oblečenie ani doklady, – poznamenal. – Mohla by sa použiť „nedeštruktívna“ technika, napríklad prášky, ktoré nenašujú DNA. Alebo jednoduchá fotografia...

– Martin... v terajšom stave sa tela nedotkne nikto okrem mňa, – vyhlásila. – Odtlačky urobíme tesne pred pitvou. Nikto sa však nedotkne jeho rúk, kým mu nepreskúmam prsty a nechty, je to jasné? Nevstávala som tak skoro pre nič, za nič.

Doktorka Djellaliová všetko vychrlila. Mala svoj vlastný protokol a nik jej ho nemohol narušiť. Servaz sa už stretol aj s menej škrupulóznymi súdnymi lekármi. Potlačil vzdych. Na jednej strane ho tešil jej profesionalizmus, no tentoraz by bol rád získal čas.

– Spln mesiaca, – povedala odrazu.

– Áno, všimol som si, – pozrel sa na oblohu.

– *Mesiac poľovníkov...*

Znovu sa zachvel.

– Čože?

– Túto noc sa náš spln volá *mesiac poľovníkov*, – vysvetľovala. – Takto sa volá spln v októbri, lebo kedysi uľahčoval nočnú poľovačku na migrujúce vtáky. Tradične nasleduje po splne mesiaca v čase zberu úrody v septembri. Ibaže rok 2020 je naozaj výnimočný v každom ohľade: máme trinásť splnov namiesto dvanástich. Z toho dva v októbri. *Mesiac poľovníkov*, – opakovala.

Spomenul si, že v gréckej mytológii bola Artemis bohyňou lovu a spájali ju s mesiacom. Striaslo ho.

– Naozaj si myslíš, že to spolu súvisí? – spýtal sa.

BERNARD MINIER

– To nie je moja práca. Ale vaša.

– Podľa toho, čo som počul, utekal pred niečím alebo pred niekým... V podstate naňho... *pol'ovali*... Ty vieš, v čom pramení táto hypotéza?

Prikývla.

– Pozri sa.

Zamierila lampou na jednu lopatku. Na ľavom pleci pod kľúčnou kosťou mal ranu: trčal z nej kovový hrot. Zosilnila svetlo lampy. Aj Servaz si čupol.

– Čo to je? Šíp?

– Skôr šíp z kuše so štvorhranným hrotom.

Zamrazilo ho.

– Nič banálne, však? – dodala. – A to nie je všetko...

Položila lampu na zem a chytila telo za plecía.

– Pomôž mi.

Pomohol jej ho pomaly a opatrne otočiť. Obrátili ho na chrbát na plachtu rozvinutú na štrku a na asfalte.

Zasvietila mu na tvár, hoci ju už osvetľovali predné reflektory auta.

Servaz stuhol. Mŕtve zrenice. Oči, ktoré sotva stihli vidieť život, kým chlapca opustil: nemal viac ako dvadsať rokov. Fatiha Djelliová prechádzala lúčom lampy po brade a hrdle na hrud', ktorá sa zreteľne črtala pod kožou, keďže chlapec bol útlej postavy.

Servaz sa zatváril prekvapene a dokonca ohúrene. Nechcel si v tomto štádiu vytvárať hypotézy, robiť predčasné závery.

Niektó vyryl na hrud' mladého muža slovo:

SPRAVODLIVOSŤ

BERNARD MINIER
LOV

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2021
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie 2 471
Zodpovedná redaktorka Jana Števlíková
Technická redaktorka Jana Urbanová

Z francúzskeho originálu *Bernard Minier: La chasse*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve XO Éditions v Paríži v roku 2021,
preložila Mária Gálová.

Jazyková redakcia Marta Jankajová
Návrh obálky Jakub Karman, Art007
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA